

Sara Desen

# Samo slušaj

Prevela:  
Sandra Nešović

■ Laguna ■

Naslov originala:

Sarah Dessen  
JUST LISTEN

Copyright © 2006 by Sarah Dessen  
Translation copyright © 2009 za srpsko izdanje, LAGUNA

„Najbolji put do izlaza uvek vodi kroz samo središte.“

ROBERT FROST

## Prvo poglavlje

**R**eklamu sam snimila još u aprilu, pre nego što se išta od ovoga desilo, i uskoro sam na nju sasvim zaboravila. Pre nekoliko nedelja, ona je počela da se prikazuje i, odjednom, bilo me je posvuda.

Na nizovima ekrana koji su bili okačeni iznad ovalnih ogledala u teretani. Na monitoru postavljenom u pošti, s namerom da vam prekrati vreme koje provodite čekajući u redu. A sada i ovde, na televizijskom uređaju u mojoj sobi, dok sam sedela na ivici kreveta, prstiju zarivenih u dlanove, pokušavajući da nateram samu sebe da ustanem i odem odatle.

„Ponovo je ono doba godine...“

Zurila sam u samu sebe na ekranu, onakvu kakva sam bila pre pet meseci, tražeći bilo kakvu razliku, neki vidljivi dokaz onoga što mi se dogodilo. Ipak, pre svega sam bila zatečena čistom čudnovatošću osećaja što sebe mogu da vidim bez pomoći ogledala ili fotografije. Nikada se nisam na to navikla, čak ni posle toliko vremena.

„Fudbalske utakmice“, gledala sam sebe kako izgovaram. Nosila sam navijačku uniformu bebiplave boje, kose čvrsto vezane u konjski rep, i držala sam ogromni megafon, kakav niko danas više ne koristi, ukrašen velikim slovom K.

„Učionica.“ Kadar se završava na meni, u ozbiljnoj plisiranoj suknji i debelom smeđem džemperu, za koji pamtim da me je grebuckao i da mi je silno smetalo što moram da ga obučem baš tad kad je konačno otoplilo.

„I naravno, društveni život.“ Nagnula sam se napred, blenući u sebe na ekranu, sada odevenu u farmerice i šljašteću majičicu, dok sedim na klupi, spremajući se da izgovorim ovu rečenicu dok skupina drugih devojaka tiho čavrlja iza mene.

Režiser, mladolik i tek izašao iz filmske škole, objasnio mi je suštinu toga, te njegove kreacije. „Devojka koja ima sve“, rekao je, pomičući ruke u kratkim kružnim pokretima, kao da je to bilo sve što je potrebno da se obuhvati nešto tako opsežno, da ne kažem i maglovito. Očigledno, to je značilo upotrebu megafona, malo inteligencije i veliku grupu prijatelja. Sad, mogla bih da se zadržim na izraženoj ironiji ovog poslednjeg, ali ona ja na ekranu je već nastavljala dalje.

„Sve se to dešava i ove godine“, izgovorila sam. Sada sam već bila odevena u ružičastu haljinu, s trakom na kojoj je pisalo *KRALJICA MATURE* okačenom preko grudi, dok je mladić u smokingu koračao iza mene, pružajući mi ruku. Ja sam je prihvatila, uzvativši mu širokim osmehom. On je bio student druge godine na lokalnom univerzitetu i uglavnom se držao povučeno tokom snimanja, iako mi je kasnije, kad sam već odlazila, tražio broj telefona. Kako sam to mogla da zaboravim?

„Najluđe godine“, ona ja na ekranu je sada govorila. „Najlepše uspomene. A najbolju odeću za sve to možete pronaći u *Kopfovim* radnjama.“

Kamera se kretala, sve bliže i bliže, sve do trenutka kad je pred gledaocima bilo samo moje lice, dok je sve ostalo iščezlo iz kadra. Sve se to dešavalo pre one večeri, pre onoga što se desilo sa Sofi, pre ovog dugotrajnog, samotnog leta tajni i ćutanja. Ja sam bila u haosu, ali ova devojka iz reklame – s njom je sve bilo u redu. Mogli ste to da zaključite iz načina na koji je u mene i

čitav svet gledala s neizmernim samopouzdanjem, otvarajući usta da nastavi.

„Učinite ovu novu školsku godinu najboljom do sada“, rekla je, i tada sam osetila kako moj dah lovi, preduhitivši sledeću izjavu, onu poslednju rečenicu, jedinu koja je konačno postala istinita. „Vreme je za povratak u školu.“

Snimak je zaustavljen, dok je zaštitni znak *Kopfa* iznicao ispred mene. Za nekoliko trenutaka, taj prizor će zameniti reklama za smrznute vafle ili najnovija vremenska prognoza, iako se činilo da se tih petnaestak sekundi bez šavova stapaju jedne u druge, ali ja nisam dalje čekala. Umesto toga, dohvatila sam daljinski upravljač, isključila sam se i uputila prema vratima.

Imala sam više od tri meseca da se priprelim za susret sa Sofi. Ali kada je do toga konačno došlo, ja još uvek nisam bila spremna.

Stigla sam na parking još pre prvog zvona, nastojeći da saberem sve što je potrebno da izađem i zvanično dopustim da nova školska godina počne. Dok su ljudi šetkali pored mene, uz razgovor i smeh, u pravcu dvorišta, ja sam i dalje mozgala o svim mogućnostima. Možda je ona to do sada prevazišla. Možda joj se dogodilo nešto drugo tokom leta, što je zauzelo mesto naše male drame. Možda to nikada i nije bilo toliko strašno kako se meni činilo. Sve je to bilo samo nagađanje, ali i dalje moguće.

Sedela sam tako sve do poslednjeg časka pre nego što sam najzad izvukla ključeve iz brave za paljenje motora. Kada sam posegnula za ručkom na vratima, pogledavši kroz prozor, ugledala sam je.

Na sekund, samo smo zurile jedna u drugu, i smesta sam uočila promene na njoj. Njena tamna kovrdžava kosa je sada bila kraća, minđuše nove. Bila je i mršavija, ako je to uopšte bilo moguće, a odustala je od debelog ajlajnera koji je počela da

stavlja prethodnog proleća, sada ga zamenivši znatno prirodnijim izgledom, u bronzanim i ružičastim nijansama. Zapitala sam se, onako na prvi pogled, šta je bilo drugačije na meni.

Taman kad sam to pomislila, Sofi je rastvorila svoje savršene usne, zaškiljila je u mom pravcu i donela presudu na koju sam čekala celog leta.

„Kučko.“

Staklo između nas nije prigušilo zvuk niti reakciju ljudi u prolazu. Videla sam kako devojka s kojom sam išla na predavanja iz engleskog jezika sužava pogled, dok se druga, meni nepoznata, glasno nasmejala.

Međutim, Sofi je ostala bezizražajna dok mi je okretala leđa, prebacivši tašnu preko ramena i zaputivši se prema dvorištu. Lice mi je gorelo i gotovo da sam mogla da osetim kako ljudi bulje u mene. Nisam bila spremna na ovo, ali verovatno nikada neću ni biti, a ova godina, kao i mnogo toga drugog, neće me čekati. Nisam imala izbora nego da izađem iz svojih kola, uprkos tome što posmatrači nisu odvajali pogled od mene, i da je izistinski počnem, sama. Tako sam i postupila.

Sofi sam prvi put upoznala pre četiri godine, početkom leta na kraju šestog razreda. Bila sam na obližnjem bazenu, stojeći u redu ispred snek-bara s dve vlažne novčanice od jednog dolara, s namerom da kupim koka-kolu, kada sam osetila da je neko zakoračio iza mene. Okrenula sam glavu, i ugledala tu devojčicu, potpunog stranca, kako stoji u majušnom narandžastom bikiniju i japankama s visokom platformom u istoj boji. Njena koža je imala maslinastu nijansu, kosa gusta i kovrdžava, visoko podignuta u konjski rep, i nosila je crne naočare za sunce, dok je na licu imala izraz dosade i nestrpljenja. U našem susedstvu, gde su se svi međusobno poznavali, imala sam utisak kao da je pala s neba. Nije mi bila namera da napadno blenem u nju. Ali, izgleda da sam upravo to činila.

„Šta je bilo?“, odbrusila mi je. Mogla sam da vidim odraz svog lika na staklima njenih naočara, malen i izobličen. „U šta ti gledaš?“

Osetila sam kako mi se lice zacrvenelo, kao i uvek kad bi neko podigao glas na mene. Bila sam krajnje preosetljiva na ton tuđeg glasa, u tolikoj meri da su čak i televizijski prenosi suđenja mogli da me uznemire – najčešće sam menjala kanal kad bi sudija nekome podviknuo. „Ni u šta“, promrmljala sam i okrenula joj leđa.

Trenutak kasnije, visoki srednjoškolac koji je radio u snek-baru umorno mi je mahnuo. Dok je sipao piće, osećala sam onu devojčicu iza mene, njeno prisustvo kao teret, dok sam poravnala svoje dve novčanice na staklenoj čaši među prstima, usredsređena na to da ispravim svaku nepravilnost. Nakon što sam platila, otišla sam odatle, pomno zagledana u šupljikastu površinu betonske staze dok sam se vraćala pored dubljeg dela bazena do mesta gde me je čekala moja najbolja drugarica, Klark Reynolds.

„Vitni mi je rekla da ti kažem da je ona otišla kući“, obavestila me je, izduvavajući nos dok sam ja pažljivo spuštala koka-kolu na pločnik pored svoje ležaljke. „Rekla sam joj da mi možemo i pešice.“

„Okej“, kazala sam. Moja sestra Vitni je nedavno dobila vozačku dozvolu, što je značilo da je morala da me odvozi na razna mesta. Međutim, povratak kući je ostajao moja sopstvena odgovornost, bilo s bazena, s udaljenosti koja se mogla preći pešaka, ili iz tržnog centra na drugom kraju grada, odakle to nije bilo moguće. Vitni je bila usamljenik, čak i tada. Svaki prostor oko nje je bio njen lični prostor; samim svojim postojanjem, vi ste postajali uljez.

Tek kad sam najzad sela, dozvolila sam sebi da ponovo pogledam devojčicu u narandžastom bikiniju. I ona se udaljila od snek-bara i sada je stajala s druge strane bazena u odnosu na nas, s peškirom prebačenim preko jedne ruke i pićem u drugoj, proučavajući raspored klupa i ležaljki za plažu.

„Hajde“, oglasila se Klark, pružajući mi špil karata koji je dotle držala. „Ti deliš.“

Klark mi je bila najbolja drugarica još od moje šeste godine. Bilo je mnogo dece u našem komšiluku, ali je iz nekog razloga većina njih već bila zašla u tinejdžerske godine, kao i moje sestre, ili su bili mlađi od četiri godine, što je bio rezultat velikog povećanja nataliteta od pre nekoliko godina. Kada su se Klark i njena porodica doselili iz Vašingtona, Di-si, naše majke su se upoznale na sastanku mesne zajednice. Čim su shvatile da smo nas dve isto godišće, spojile su nas i tako je ostalo još od onda.

Klark je rođena u Kini, a Rejnoldsi su je usvojili kada je imala svega šest meseci. Bile smo iste visine, ali je to bilo sve što smo imale zajedničko. Ja sam bila plavokosa i plavooka, tipična Grinova, dok je nju krasila najtamnija i najsjajnija kosa koju sam ikada u životu videla i oči tako smeđe da su izgledale gotovo crne. Dok sam ja bila stidljiva i uvek preterano voljna da ugodim drugima, Klark je bila ozbiljnija; ton njenog glasa, ona kao ličnost, pa i njen izgled, sve je to bilo odmereno i promišljeno. Ja sam se bavila manekenstvom još od malih nogu, nasledivši u tome svoju sestru; Klark je bila sva muškobanjasta, najbolja igračica fudbala u našem bloku, a da i ne spominjem da je bila čarobnjak u kartaškim igrama, posebno u remiju, u kome me je pobeđivala čitavog leta.

„Mogu li da gucnem malo tvog pića?“, upitala me je Klark. Onda je kinula. „Baš je vruće ovde.“

Klimnula sam glavom, posegnuvši za čašom da bih joj je dodala. Klark su tokom cele godine mučile razne alergije, ali su za vreme leta dostizale vrhunac. Obično je bila ili zapušena, ili joj je nos curio, ili je trubila od aprila do oktobra, a činilo se da nijedna količina injekcija ili tableta na nju ne deluje. Ja sam se još odavno bila navikla na njen adenoidni glas, kao i na uvek prisutno pakovanje maramica u njenom džepu ili ruci.

U rasporedu sedenja na našem bazenu postojala je neka vrsta organizovane hijerarhije: spasioci su zauzimali stoliće za

piknik u blizini snek-bara, dok su se majke i mala deca zadržavali pored plićeg dela i bebi (tj. upišanog) bazena. Klark i ja smo najviše volele oblast šarene hladovine iza dečjih tobogana, dok su se oni popularniji srednjoškolski momci – poput Krisa Peningtona, tri godine starijeg od mene i neporecivo najslađeg mladića u našem kraju a, kako sam u to vreme mislila, možda i na celom svetu – vrzmali oko najdubljeg dela za ronjenje. Središnje mesto predstavljao je niz ležaljki između snek-bara i granične staze, gde bi se najčešće smestile najpopularnije srednjoškolke. Tu je moja najstarija sestra, Kirsten, ležala izvaljena na ligeštulu, u drečavo roze bikiniju, hladeći se *Glamur* magazinom kao lepezom.

Kad sam nam podelila karte, iznenadila sam se ugledavši devojčicu u narandžastom kako se približava mestu gde se nalazila Kirsten, zauzevši ležaljku pored njene. Moli Klejton, Kirstenina najbolja prijateljica, koja je bila s njene druge strane, munula ju je laktom, a potom klimnula glavom u pravcu devojčice. Kirsten je podigla pogled i odmerila je, zatim je slegla ramenima i vratila se u ležeći položaj, dlanovima prekrivši lice.

„Anabel?“ Klark je već pregledala svoje karte i nestrpljivo čekala da me ponovo umlati u igri. „Ti si na potezu.“

„O“, trglala sam se, okrenuvši se ka njoj. „Tako je.“

Sledećeg popodneva, devojčica je opet bila tu, ovog puta u kupaćem kostimu srebrnkaste boje. Kad sam ja stigla, ona se već bila smestila u ležaljku koju je moja sestra zauzimala prethodnog dana, s raširenim peškirom, flašicom vode pored sebe i časopisom u krilu. Klark je otišla na čas tenisa, tako da sam bila sama kada su se Kirsten i njene prijateljice pojavile nekih pola sata kasnije. Banule su bučno kao i uvek, dok je zvuk njihove obuće odjekivao po pločniku. Kada su stigle do svog uobičajenog boravišta i uočile devojčicu koja je tu sedela, one su usporile, zatim su se zgledale. Moli Klejton je delovala iznervirano, ali Kirsten se samo pomakla oko četiri stolice niže i, kao i uvek, dala se na podizanje svog kampa.

Tokom sledećih nekoliko dana, posmatrala sam kako nova devojčica tvrdoglavo nastoji da se priključi grupi moje sestre. Ono što je počelo samo zauzimanjem ležaljke nastavilo se, otprilike trećeg dana, time što ih je pratila do snek-bara. Narednog popodneva, ušla je u vodu nekoliko sekundi posle njih, zadržavši se uz zid nedaleko od mesta gde su se one praćakale i čavrljale, prskajući jedna drugu. Već do vikenda, ona je neprestano išla za njima kao pilepak, poput žive senke.

To je moralo biti dosadno. Primetila sam kako ju je Moli prostrelila s nekoliko zlobnih pogleda, čak ju je i Kirsten ljubazno zamolila da se udalji kad im je prišla malo preblizu u dubokom delu bazena. Ali činilo se kao da devojčicu to uopšte ne dotiče. Naprotiv, ona je samo otišla još dalje u svojim napovima, kao da nije bilo važno šta one govore sve dok joj se ipak obraćaju, i tačka.

„Dakle“, moja majka je izjavila jedne večeri za stolom, „čula sam da se nova porodica uselila u kuću Dotrijevih, gore na Sikamoru.“

„Dotrijevi su se odselili?“, oglasio se moj otac.

Majka je klimnula glavom. „Još u junu. U Toledo. Sećaš li se?“

Otac se na trenutak zamislio. „Tako je“, konačno je potvrdio, i on klimnuvši glavom. „U Toledo.“

„Takođe sam načula“, nastavila je mama, dodajući činiju s testeninama Vitni, koja ju je odmah prosledila meni, „da imaju kćerku tvojih godina, Anabel. Mislim da sam je videla pre neki dan kada sam išla kod Mardži.“

„Zaista?“, izustila sam.

Potvrdila je. „Ima tamnu kosu, malo je viša od tebe. Možda si je i ti zapazila negde u kraju.“

Oćutala sam nekoliko sekundi. „Ne znam...“

„Znači, to je ona!“, Kirsten se iznenada umešala. S treskom je ispustila viljušku. „Manijak s bazena. O bože, *znala* sam da je sigurno mlađa od nas.“

„Stani malo.“ Sada se i moj otac priključio. „Kažeš da se na bazenu pojavio manijak?“

„*Nadam* se da nije“, dobacila je majka, zabrinutim glasom.

„U stvari, nije u pitanju pravi manijak“, objasnila je Kirsten. „To je samo neka devojčica koja se stalno vrzma oko nas. To je nekako sablasno. Ona, na primer, sedne pored nas, prati nas svuda unaokolo, a ništa ne progovara, dok neprestano sluša sve što mi pričamo. Rekla sam joj da nestane, ali me ona jednostavno ignoriše. Bože! Ne mogu da verujem da ima samo *dvanaest* godina. Onda sve deluje još bolesnije.“

„Kako dramatično“, promrmljala je Vitni, uvijajući list salate oko viljuške.

Naravno, bila je u pravu. Kirsten je bila naša domaća kraljica drame. Njene emocije su uvek jurile punim gasom, baš kao i njena usta; nikada nije prestajala da brblja, čak ni kad je bila sasvim ubeđena da je niko ne sluša. Za razliku od nje, Vitni je pripadala tipu ćutljivih ljudi, što je značilo da su one oskudne reči koje bi promrmljala uvek sadržale mnogo jači smisao.

„Kirsten“, sada se moja majka umešala, „budi pristojna.“

„Mama, to sam prvo pokušala. Ali kad bi je videla, sve bi ti bilo jasno. Nekako je čudna.“

Majka je otpila gutljaj vina. „Preseljenje na neko novo mesto nije baš lako, znaš. Možda ne zna kako da stekne nove prijatelje...“

„Očigledno da ne zna“, Kirsten se složila.

„...što znači da je možda tvoja dužnost da se sretnete negde na pola puta“, majka je dovršila svoju rečenicu.

„Ali ona ima *dvanaest* godina“, sablaznila se Kirsten, kao da je to bilo jednako nekoj bolesti ili strašnom požaru.

„Baš kao i tvoja sestra“, naglasio je moj otac.

Kirsten je podigla svoju viljušku i upravila je prema njemu. „Upravo tako“, zaključila je.

Pored mene, Vitni je šmrknula. Ali je moja mama, naravno, već usmerila svoju pažnju na mene. „Pa, Anabel“, oglasila se, „možda bi ti mogla malo da se potruđiš, ako je sretniš. Da je pozdraviš ili nešto slično.“

Nisam priznala svojoj majci da sam već sreća tu devojčicu, uglavnom zbog toga što bi mama bila užasnuta činjenicom da je ona bila onako drska prema meni. Mada to ne znači da bi se time izmenila njena očekivanja u vezi s mojim ponašanjem. Moja majka je bila čuvena po svojoj ljubaznosti, a isto je očekivala i od nas, bez obzira na okolnosti. Čitavi naši životi su morali da budu na visokom nivou. „U redu“, rekla sam. „Možda i hoću.“

„Dobra si ti devojčica“, pohvalila me je. I tako, nadala sam se, to je bilo to.

Međutim, sledećeg popodneva, kada smo Klark i ja došle na bazen, Kirsten je već bila tamo, okružena s Moli koja se sunčala s jedne strane i devojčicom koja je ležala s njene druge strane. Pokušala sam da ne obraćam pažnju na njih dok smo išle ka našem mestu, ali sam ipak virnula u tom pravcu, susrevši se s Kirsteninim pogledom. Kada je trenutak kasnije ona ustala, prostrelivši me još jednim pogledom, a zatim se uputila prema snek-baru, dok je nova devojčica odmah krenula za njom, znala sam šta mi je činiti.

„Vratiću se za sekund“, dobacila sam Klark, koja je čitala neki roman Stivena Kinga i svaki čas duvala nos.

„Okej“, klimnula je.

Ustala sam i krenula oko dubokog dela bazena, rukama prekrivajući grudi dok sam prolazila pored Krisa Peningtona. On je ležao na ligeštulu, s peškirom preko očiju, dok se nekolicina njegovih ortaka rvala na ivici bazena. Sada, umesto da krišom bacam pogled na njega – što je, pored plivanja i trpljenja poraza u kartama, bila moja glavna aktivnost tog leta – ja ću se ponovo osramotiti, sve zbog toga što je moja majka navaljivala da mi budemo odgojeni kao najbolji među dobrim Samarićanima. Divno.

Mogla sam da ispričam Kirsten sve o svom prethodnom sudaru s tom devojčicom, ali sam se suzdržala. Za razliku od mene, ona nije zabijala glavu u pesak pred suočavanjima – šta-

više, ona je ka njima srljala, sve dok ne bi u potpunosti preuzela vođstvo. Ona je bila porodično burence s barutom, a ja sam već izgubila računicu o tome koliko sam puta stajala po strani, sva zgrčena i zarumenela, dok je ona priređivala neku od brojnih neprijatnosti u lice prodavcima, drugim vozačima ili svojim bivšim momcima. Volela sam je, ali, da budem iskrena, ona je u meni budila nervozu.

Vitni, kao njena sušta suprotnost, bila je tihi fitilj. Nikada vam ne bi rekla kada je bila ljuta. Vi biste to jednostavno naslutili, po izrazu njenog lica, čeličnom sužavanju njenih očiju, po teškim značajnim uzdasima koji su mogli biti toliko omalovažavajući da su reči, bilo koje reči, delovale poželjnije od njih. Kad su se ona i Kirsten svađale – što je, imajući u vidu da su ih delile samo dve godine, bilo prilično često – takođe se isprva činilo da je u pitanju jednosmerna rasprava, budući da ste mogli da čujete samo Kirstenino beskrajno nabranje optužbi i nipodaštavanja. Međutim, ako biste malo bolje obratili pažnju, zapazili biste Vitnino kameno, teško ćutanje, baš kao i opovrgavanja koja je ona nudila a koja su, koliko god oskudna bila, uvek pogađala pravo u metu, mnogo okrutnije nego Kirstenini olujni, vrto-glavi komentari.

Jedna otvorena, druga zatvorena. Nije ni čudo što su vrata prva slika koja mi pada na pamet kada pomislim na bilo koju od mojih sestara. U slučaju Kirsten, to su bila ulazna vrata s prednje strane naše kuće, kroz koja je ona najčešće ulazila ili izlazila, obično usred rečenice, dok je buljuk njenih prijateljica prati u stopu. Kad je Vitni u pitanju, to su vrata njene sobe, koja je ona najradije zatvarala, odvajajući se od svih nas, većito.

Što se mene tiče, ja sam se uvek nalazila negde između mojih sestara i njihovih snažnih ličnosti, živa personifikacija prostrane sive oblasti koja ih je razdvajala. Nisam bila ni odvažna i otvorena, niti ćutljiva i proračunata. Nisam imala predstavu kako bi me drugi opisali, ili šta su drugi mislili pri spomenu mog imena. Ja sam prosto bila Anabel.



Majka, zakleti protivnik sukoba, ljutila se kad su se moje sestre svađale. „Zar ne možete jednostavno da budete *fine*?“, molila ih je. One su možda kolutale očima, ali poruka je ipak uranjala u mene: da je finoća bila ideal, jedno mesto gde ljudi nisu bili bučni ili toliko tihi da je to delovalo jezivo. Ako biste uspeli da budete samo fini, onda vas prepirke uopšte ne bi zabrinjavale. Ali to nije bilo lako, iako je na prvi pogled tako izgledalo, naročito kada je ostatak sveta bio tako zloban.

Dok sam stigla do snek-bara, Kirsten je već iščezla (naravno), ali ona devojčica je još uvek bila tamo, čekajući da joj mladić za pultom posluži slatkiš koji je naručila. *Pa dobro*, pomislila sam, koračajući prema njoj. *Hajde da i to obavimo*.

„Ćao“, pozdravila sam je. Ona me je samo pogledala, s izrazom lica koji se nije mogao protumačiti. „Hm, ja sam Anabel. Ti si se tek doselila ovde, zar ne?“

Nije ništa odgovorila nekoliko trenutaka koji su se meni učinili zaista dugi, a u međuvremenu je Kirsten izašla iz toaleta iza nje. Zastala je kada je primetila da razgovaramo.

„Ja“, nastavila sam, sada se osetivši još neprijatnije. „Ja, ovaj, mislim da smo u istom razredu.“

Devojčica je podigla glavu, gurnuvši naočare za sunce još bliže korenu nosa. „Pa?“, izgovorila je, istim onim oštrim, podrugljivim glasom kao i kad mi se prvi put obratila.

„Samo sam mislila“, pravdala sam se, „da budući da smo, znaš, istih godina, možda bi ti volela da se družimo. Ili nešto slično.“

Još jedna pauza. Onda se konačno oglasila, kao da želi da razjasni stvari. „Ti želiš da se mi družimo. Ja sa tobom.“

Učinila je da to zazvuči toliko smešno da sam odmah počela da se povlačim. „Mislim, ne moraš“, rekla sam joj. „Bila je to samo...“

„Ne“, ravnodušno me je prekinula. Potom je zabacila glavu i zakikotala se. „*Nema* šanse.“

Činjenica je, da je slučaj hteo da samo ja budem tamo prisutna, na tome bi se i završilo. Okrenula bih se, zajapurenog lica, vratila se do Klark, i to bi bio kraj igre. Ali nisam bila sama.

„Čekaj malo“, začuo se prodoran ton Kirsteninog glasa. „Šta si to upravo kazala?“

Devojčica se okrenula. Kad je ugledala moju sestru, oči su joj se raširile. „Molim?“, upitala je, a meni nije promaklo koliko je ova, prva reč kojom mi se ikada obratila, drugačije zvučala kad ju je sada izustila.

„Pitala sam te“, ponovila je Kirsten, jednako oštrim glasom, „šta si joj to upravo kazala?“

*Joj-oj*, pomislila sam.

„Ništa“, odvrtila je devojčica. „Samo sam...“

„Ona je moja sestra“, objasnila je Kirsten, upirući prstom u mene, „a ti si se prema njoj ponela kao prava kučka.“

Do tada, ja sam već bila pocrvenela i sva se skupila od sramote. Međutim, Kirsten je stavila ruku na bok, što je značilo da je tek počela.

„Nisam htela da ispadnem baraba“, branila se devojčica, skinuvši naočare. „Htela sam...“

„Tako je ispalo, i ti to vrlo dobro znaš“, rekla je Kirsten, prekinuvši je. „I zato možeš odmah da prestaneš s poricanjem. I nemoj više svuda da me pratiš, u redu? Sva se naježim zbog toga. Hajdemo, Anabel.“

Ja sam stajala u mestu kao zaleđena, zureći u devojčicino lice. Bez naočara, s ranjivim izrazom lica, odjednom je *stvarno* izgledala kao da ima dvanaest godina, pogledom jednostavno prateći Kirsten koja me je zgrabila za lakat i odvlačila ka mestu gde su ona i njene prijateljice sedele.

„Neverovatno“, neprestano je ponavljala, a kad sam bacila pogled preko bazena, mogla sam da razaznam Klark kako me posmatra, zbunjena, kad me je Kirsten gurnula u svoju ležaljku. Moli je ustala, trepćući i posežući za razvezanim vrpcama svog bikinija.

„Šta se desilo?“, zanimalo ju je, i dok je Kirsten počinjala da joj objašnjava, ja sam virnula u pravcu snek-bara, ali devojčice tamo više nije bilo. A onda sam je ugledala, kroz ogradu iza

mene, dok je hodala preko parkinga, bosa, pognute glave. Sve svoje stvari je ostavila na ležaljci pored mene – peškir, papuče, torbu sa časopisom i novčanikom, roze četku za kosu. Čekala sam da i ona toga postane svesna i da se vrati. Ali nije.

Njene stvari su tu ostale celog popodneva: kada sam se ponovo pridružila Klark, sve sam joj ispričala. Posle smo odigrale nekoliko partija remija, plivale smo dok nam se prsti nisu smežurali. Onda su Kirsten i Moli otišle, a njihova mesta su zauzeli drugi ljudi. I sve tako do časa kada je spasilac konačno zazviždao u svoju pištaljku, najavljujući vreme zatvaranja, pa smo se Klark i ja spakovale i krenule uz ivicu bazena, izgorele od sunca i gladne, spremne da se vratimo kući.

Znala sam da ta devojčica nije moj problem. Bila je zla prema meni, dva puta, i stoga nije zaslužila ni moje sažaljenje ni pomoć. Ali dok smo prolazile pored njene ležaljke, Klark se zaustavila. „Ne možemo samo tako tu da ostavimo njene stvari“, rekla je, saginjući se da dohvati njene papuče i spusti ih u torbu. „A ionako nam je usput.“

Mogla sam da se usprotivim, ali onda sam se prisetila kako je koračala preko parkinga, bosih nogu, usamljena. Zato, povukla sam njen peškir s ležaljke, slažući ga zajedno sa svojim. „Ma da“, složila sam se. „Tako je.“

Ipak, kad smo stigle do kuće koja je nekada pripadala Dotrijevima, osetila sam olakšanje otkrivši da su unutra sva svetla pogašena i da na pločniku nema kola, tako da smo jednostavno mogle da spustimo stvari ispred ulaza i završimo s tim. Ali dok se Klark protezala da okači torbu na prednja vrata, ona su se otvorila i, pred nama se ukazala devojčica.

Na sebi je imala kratki šorts i crvenu majicu, a kosa joj je bila vezana pozadi u konjski rep. Bez naočara. Bez japanki s visokom platformom. Kad nas je ugledala, zarumenela se.

„Zdravo“, rekla je Klark, nakon neprijatne tišine, taman dovoljno duge da bude primećena. A onda je kinula pre nego što je dodala. „Donele smo tvoje stvari.“

Devojčica je nekoliko sekundi samo zurila u nju, kao da nije razumela njene reči. Mada, imajući u vidu alergiju koja je mučila Klark, verovatno i nije. Tada sam se ja nagnula napred, dohvatila torbu i pružila joj je. „Zaboravila si ovo“, objasnila sam.

Pogledala je u torbu, onda u mene, suzdržanog izraza lica. „O“, promrmljala je, prihvativši je. „Hvala.“

Iza nas, skupina dece je projurila na biciklima, glasno se dovikujući. Zatim je ponovo zavladao tišina.

„Dušo?“, začuo se neki glas koji ju je dozivao s kraja mračnog hodnika iza nje. „Neko je na vratima?“

„Sve je u redu“, dobacila je preko ramena. Onda je iskoračila napred, i zatvorivši vrata za sobom izašla na trem. Hitro je prošla pored nas, ali ne pre nego što sam stigla da zapazim kako su joj oči crvene i otečene – plakala je. I neočekivano, kao i toliko mnogo puta ranije, u glavi je počeo da mi odzvanja majčin glas: *Preseljenje svakome teško pada. Možda ne zna kako da izgradi nova prijateljstva.*

„Čuj“, kazala sam, „u vezi sa onim što se dogodilo. Moja sestra...“

„Dobro je“, rekla je, prekinuvši me. „Ja sam dobro.“ Ali dok je to izgovarala, njen glas se slomio, jedva primetno, tako da nam je okrenula leđa, dlanom prekrivši usta. Ja sam samo stajala tamo, potpuno nesigurna kako treba da postupim, ali kad sam pogledala u Klark, primetila sam da ona već prekopava po džepu na svom šortsu, s namerom da odatle izvadi uvek prisutno pakovanje maramica. Izvukla je jednu i potom prišla devojčici, nudeći joj maramicu. Sekund kasnije, devojčica ju je prihvatila i stisnula je uz svoje lice.

„Ja sam Klark“, predstavila joj se Klark. „A ovo je Anabel.“

Tokom godina koje su usledile, upravo je ovo bio trenutak kome sam se uvek vraćala. Ja i Klark, u leto posle završenog šestog razreda, stojimo iza te devojčice koja nam je okrenula leđa. Toliko toga bi bilo drugačije u mom životu, u životima svih nas, da se baš u to vreme sve odvijalo na neki drugi način.

Međutim, tada je to nalikovalo mnoštvu drugih sličnih trenutaka, prolaznih i nebitnih, dok se ona okretala, sada već bez suza – zapravo, iznenađujuće sabrana – da se suoči s nama.

„Zdravo“, rekla je. „Ja sam Sofi.“

## Drugo poglavlje

„Sofi!“  
Najzad je došlo vreme ručka, što je značilo da je naš prvi dan u novoj školskoj godini sada bio barem delimično gotov. Svuda oko mene, hodnici su bili pretrpani i bučni, ali sam čak i uz škripanje školskih ormarića i zujanje raznoraznih objava preko razglasa ipak mogla da čujem glas Emili Šuster, jasan kao dan.

Upravila sam pogled niz hodnik ka glavnom stepeništu, ona je išla pravo ka meni, njena crvenokosa glava je izvirivala i ponovo nestajala u gužvi. Kad je konačno iskrsla na manje od metra od mene, naši pogledi su se susreli, ali samo nakratko. Potom je žurno nastavila niz hodnik, do čoška gde ju je čekala Sofi.

S obzirom na to da se Emili prvo sprijateljila sa mnom, pomislila sam da će možda, samo možda, i dalje tako ostati. Izgleda da sam se ipak prevarila. Linije su podvučene, a ja sam sada zasigurno znala da se nalazim ispod crte.

Imala sam ja i druge prijatelje, naravno. Osobe koje sam poznavala sa časova, kao i iz agencije *Lejkvju models*, za koju sam već godinama radila. Postajalo je sve jasnije, međutim, da je moje samonametnuto letnje izgnanstvo bilo delotvornije nego što sam mogla i da pretpostavim. Neposredno pošto se